

Original poem:

Анатоль Бахута

Жалкування

Чи забудуся я у вербах,
Чи загублюся у степах,
Чи розчинюся у хвиллях неба —
Не в полум'я страх, не в полум'я страх.

А страх у мене, що в мить згиню
Я, розгніваний об моту, —
Загишу зовсім невідомим
І невідоме не скажу.

А страх, а страх, що на планеті
За все відгукуюсь нам вте
Ми сучас говоримо лише мовою
І не говоримо тиші.

1989 рік
Лілія Карпова

Translation:

A pity

Will I get lost in willow grove,
Will in fields I wander off,
Or will dissolve in waves of skies –
That is not what scares my mind.

It's a moment of fatigue
I, crushed into the edge,
Will die not known by anyone
The unknown I won't say.

And such a pity, that on Earth
For all the given age of yours
You only say essence when dead
But when you live, you don't.